

uitspraak

RECHTBANK ROTTERDAM

Zittingsplaats Dordrecht

Team Bestuursrecht 1

zaaknummers: ROT 18/898 en ROT 18/900

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 4 oktober 2018 in de zaken tussen

J. Schneider (ROT 18/898), te Zwijndrecht, eiser 1,
gemachtigde: mr. B.J. Manspeaker,

M.A.P. Schneider (ROT 18/900), te Zwijndrecht, eiseres 2,
gemachtigde: mr. B.J. Manspeaker,

en

het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Zwijndrecht, verweerder,
gemachtigde: mr. J.C.W. Hol.

Procesverloop

Bij brief van 31 juli 2017 heeft verweerder eiser 1 en eiseres 2 bericht dat zij geen toestemming krijgen voor het plaatsen van een woonwagen op Bolero 54 of op een andere locatie.

Eiser 1 en eiseres 2 hebben tegen de brief van 31 juli 2017 bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 11 januari 2018 (het bestreden besluit 1) heeft verweerder het bezwaar van eiser 1 niet-ontvankelijk verklaard.

Bij besluit van 5 februari 2018 (het bestreden besluit 2) heeft verweerder het bezwaar van eiseres 2 niet-ontvankelijk verklaard.

Eiser 1 en eiseres 2 hebben tegen de bestreden besluiten beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft in beide zaken gelijktijdig plaatsgevonden op 31 augustus 2018. Eiser 1 is verschenen, samen met de vader van eiseres 2, bijgestaan door de gemachtigde van eisers. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde en L.A.J.M. Damen.

Overwegingen

1. Ter zitting is gebleken dat de hierboven genoemde eisers beiden een formulier hebben ingediend bij de gemeente Zwijndrecht, waarin is verzocht om een standplaats op

Bolero 54. Omdat deze formulieren van een andere gemeente waren, heeft de gemeente Zwijndrecht deze formulieren teruggegeven aan eisers. Hieruit volgt dat eisers beiden een verzoek hebben ingediend om een standplaats op Bolero 54. Bij brief van 3 juli 2017 heeft eiser 1 verweerder vervolgens gevraagd of hij weer een woonwagen mag plaatsen op Bolero 54.

2. Bij brief van 31 juli 2017 heeft verweerder eisers bericht dat zij geen toestemming krijgen voor het plaatsen van een woonwagen op Bolero 54 of op een andere locatie. Dit omdat de locatie Bolero 54 nu de bestemming openbaar groen heeft en een standplaats niet beschikbaar is. Daarbij heeft verweerder vermeld dat er geen wachtlijst voor standplaatsen bestaat in de gemeente Zwijndrecht en eisers erop gewezen dat de gemeente in de toekomst vrijkomende standplaatsen niet opnieuw wenst te verhuren als woonwagenstandplaats.

3. Bij de hierboven genoemde bestreden besluiten heeft verweerder, onder overname van het advies van de bezwarencommissie van 4 januari 2018, de bezwaren van eisers niet-ontvankelijk verklaard. Met de intrekking van de Woonwagenwet is de verantwoordelijkheid voor het toewijzen van standplaatsen naar woningbouwcorporaties gegaan. Er bestaat hiervoor bij verweerder niet langer een publiekrechtelijke grondslag, waardoor er geen sprake van een publiekrechtelijke rechtshandeling. In dit verband verwijst verweerder naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) van 25 juli 2007, ECLI:NL:RVS:2007:BB0376.

4. De relevante wetgeving is opgenomen in een bijlage die deel uitmaakt van deze uitspraak.

5. Eisers voeren in beroep aan dat het verzoek impliciet een verzoek tot wijziging van het bestemmingsplan is, waardoor de weigering van verweerder als een besluit moet worden aangemerkt. De verwijzing van verweerder naar de uitspraak van de Afdeling van 25 juli 2007 is niet steekhoudend. De huur voor standplaatsen wordt betaald aan de gemeente, en de huisvesting van woonwagenbewoners is niet overgegaan naar de woningbouwcorporaties. Verder stellen eisers dat verweerder geen gebruik heeft gemaakt van de bevoegdheid om op grond van de Huisvestingswet een verordening op te stellen, terwijl er een schaarste is aan standplaatsen. Verweerder heeft geen wachtlijst voor standplaatsen opgezet. Door geen gebruik te maken van de hardheidsclausule in de Huisvestingsverordening handelt verweerder onrechtmatig.

Tot slot voeren eisers aan dat het door de gemeente gehanteerde uitsterfbeleid - gelet op de uitspraken van het College voor de rechten van de mens en een rapport van de Nationale Ombudsman - oneigenlijk is en in strijd met het verbod op détournement de pouvoir.

6. De rechtbank ziet zich voor de vraag gesteld of verweerder het bezwaar van eisers tegen de brief van 31 juli 2017 terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard.

7. Eisers hebben eerst in beroep aangevoerd dat hun verzoek als een verzoek om wijziging van het bestemmingsplan opgevat had moeten worden. Uit de bewoording van de brief van eiser 1 van 3 juli 2017 valt echter geenszins op te maken dat hier sprake was van een verzoek tot wijziging van het bestemmingsplan. En de discussie in bezwaar bevestigt dat verweerder het verzoek juist heeft opgevat. Verweerder heeft het verzoek terecht aangemerkt als een verzoek om een standplaats en niet als een verzoek tot wijziging van een bestemmingsplan.

8. Onder verwijzing naar de onder 3. genoemde uitspraak van de Afdeling, en met inachtneming van artikel 75, tweede lid, van de Woningwet, stelt de rechtbank vast dat het toewijzen van standplaatsen niet kan worden aangemerkt als een overheidstaak, nu hiervoor geen publiekrechtelijke grondslag bestaat. De verantwoordelijkheid voor de uitvoering van de lokale huisvesting van woonwagengewoners is met de intrekking van de Woonwagenwet en de inwerkingtreding van de Wijzigingswet overgegaan op woningbouwcorporaties, die zorg dienen te dragen voor de aanleg van standplaatsen en het beschikbaar stellen van woonwagens.

9. De wijziging van artikel 1 van de Huisvestingswet per 1 juli 2017, waarin een standplaats voortaan wordt aangemerkt als woonruimte, leidt niet tot een ander oordeel. Deze wijziging maakt het voor gemeenten mogelijk de verdeling hiervan (ook) te reguleren. De gemeenteraad van de gemeente Zwijndrecht heeft voor standplaatsen echter geen gebruik gemaakt van de bevoegdheid om een verordening op te stellen.

10. Nu verweerder ten aanzien van het toewijzen van standplaatsen geen bevoegdheid heeft tot het nemen van een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat er met de brief van 31 juli 2017 geen besluit is genomen. Aangezien op grond van artikel 8:1 van de Awb in verbinding met artikel 7:1 van de Awb alleen bezwaar kan worden gemaakt tegen een besluit in de zin van de Awb, heeft verweerder het bezwaar van eisers terecht niet-ontvankelijk verklaard.

11. Gelet op het voorgaande behoeven de overige beroepsgronden van eisers geen bespreking.

12. De beroepen zijn ongegrond.

13. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank verklaart de beroepen ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.A.F. van Ginneken, rechter, in aanwezigheid van mr. M.I. Hiemstra - Wijnands, griffier. De uitspraak is in het openbaar geschied op 4 oktober 2018.

griffier

rechter

Afschrift verzonden aan partijen op:

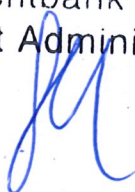
04 OKT. 2018

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

VOOR COPIE CONFORM

De griffier van de
Rechtbank Rotterdam
Unit Administratie Bestuursrecht

wnd

Bijlage:

Algemene wet bestuursrecht

Artikel 1:3

1 Onder besluit wordt verstaan: een schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan, inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling.

2 (...)

Huisvestingswet

Artikel 1

1 In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

(...)

e. standplaats: kavel, bestemd voor het plaatsen van een woonwagen, waarop voorzieningen aanwezig zijn die op het leidingnet van de openbare nutsbedrijven, andere instellingen of van gemeenten kunnen worden aangesloten;

(...)

j. woonruimte:

1° besloten ruimte die, al dan niet tezamen met een of meer andere ruimten, bestemd of geschikt is voor bewoning door een huishouden, en

2° standplaats.

(...)

Artikel 2

1 De gemeenteraad maakt van zijn bevoegdheden op grond van deze wet slechts gebruik indien dat noodzakelijk en geschikt is voor het bestrijden van onevenwichtige en onrechtvaardige effecten van schaarste aan goedkope woonruimte.

2 De gemeenteraad kan van zijn bevoegdheden op grond van de artikelen 12 en 13, alsmede, voor zover daartoe noodzakelijk, van die op grond van artikel 7, ook gebruik maken indien daartoe geen noodzaak is vanuit het oogpunt van het bestrijden van onevenwichtige en onrechtvaardige effecten van schaarste aan goedkope woonruimte.

Artikel 4

1 De gemeenteraad kan uitsluitend bij verordening voor de duur van ten hoogste vier jaar regels geven met betrekking tot:

a. het in gebruik nemen of geven van goedkope woonruimte, en

b. wijzigingen in de bestaande woonruimtevoorraad.

2 (...)

Woningwet

Artikel 75

(...)

2 Indien ter uitvoering van het eerste lid van gemeentewege woongelegenheden worden gebouwd, geschiedt dit slechts, indien aannemelijk is, dat door het bouwen van woongelegenheden door toegelaten instellingen niet voldoende in de woningbehoefte zal worden voorzien.